

Full diocesà

13 de gener del 2019

p5 – 50 anys de l'església parroquial de la Sagrada Família d'Igualada

p7 – L'octavari de pregària per la unitat dels cristians

L'amor recte envers els animals

En ocasió de la festa del patró dels animals, sant Antoni Abat, podem reflexionar sobre quina és la nostra relació amb els animals. Hi ha veus que diuen que actualment la nostra societat viu un fenomen d'hipersensibilitat envers el sofriment dels animals i diversos fets recents hi fan reflexionar. Donem algunes pistes bíbliques i de moral cristiana sobre aquest tema.

En el relat de la Creació, després de crear tots els animals (els peixos, els ocells i els animals terrestres), Déu veié que tot era bo. Totes aquestes criatures, des de la més petita a la més grossa, eren objecte de la seva complaença i les va fer instintivament sàvies.

Tanmateix, ja en el relat de la Creació hi ha una separació radical entre l'home i l'animal. L'ésser humà és imatge i semblança de Déu, participa de la seva raó i llibertat; en canvi, els animals són «vestigis» de Déu, sense racionalitat ni espiritualitat. Tot ens parla del Creador però no de la mateixa manera.

Per això els animals van quedar sotmesos al domini del primer home, tot i que la descripció que la Bíblia ens fa de la caiguda original situa el fet d'alimentar-se de carn animal després del pecat i l'autorització de Déu a alimentar-se de tot ésser vivent després del diluvi.

(Continua a la pàgina 6)

«Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat»

Baptisme del Senyor / Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats».

Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabrós serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit».

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien».

(40,1-5.9-11)

Salm responsorial

Beneeix el Senyor, ànima meva,
Senyor, Déu meu, que en sou de gran.
(Salm 103)

Lectura de la carta de sant Pau a Titus

Estimat: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé.

Quan s'ha revelat la bondat de Déu, salvador nostre, i l'amor que ell té als homes, no l'han mogut les obres que nosaltres podíem haver fet, sinó la seva bondat que ens salva amb un bany d'aigua regenerador i amb el poder renovador de l'Esperit Sant, que ell ha vessat a mans plenes sobre nosaltres

per Jesucrist, el nostre salvador; així, justos per la seva gràcia, som hereus de la vida eterna, que des d'ara tenim dret a esperar.

(2,11-14;3,4-7)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, la gent que vivia en l'expectació sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc».

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom, i una veu digué des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut».

(3,15-16.21-22)

«La seva bondat que ens salva amb un bany d'aigua regenerador i amb el poder renovador de l'Esperit Sant, que ell ha vessat a mans plenes sobre nosaltres»

Espais de benedició

Jean Hakolimana, prev.

Els evangelistes narren com Jesús, en ser batejat per Joan, sent la benedició del Pare: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat.» Beneir (del llatí *benedicere*), abans que res, significa literalment «parlar bé», dir coses bones d'algú. Sense aquesta base, perden contingut molts gestos litúrgics. La benedició litúrgica és transmetre al poble, a través del ministre, el missatge positiu del Pare sobre els seus fills. Quan ens inclinem per rebre la benedició, sentim com Déu, a més de tantes coses que fa a favor nostre, parla bé de nosaltres. La benedició ens recorda que Déu s'atreveix a parlar bé de nosaltres, fins i tot quan no ho mereixem. A cada un de nosaltres resulta bo escoltar en el fons del seu cor: «Tu ets el meu fill estimat.» Fins i tot quan les coses se'ns posen difícils i la vida sembla un pes insuportable, és bo de recordar que som estimats amb amor incondicional.

Ara bé, la benedició no és sols passiva; ens obliga activament. Hem de fer de les nostres comunitats llocs de benedició. Tal com ho recordava el papa Francesc en la seva homilia del 13 de juny del 2013, de vegades se senten més malediccions que benediccions. Deia: «Jo voldria demanar al Senyor que ens doni a tots la gràcia de tenir cura una mica més de la llengua respecte al que diem dels altres. És una petita penitència però dóna bons fruits...Demanar al Senyor aquesta gràcia d'ajustar la nostra vida a aquesta nova llei, que és llei de la mansuetud, llei de l'amor, llei de la pau. Aprendre a podar una miqueta la nostra llengua i els comentaris que fem dels altres.» És cristià aprendre a beneir-nos mútuament, és a dir, a parlar bé dels altres.

La imatge

Un dia de baptisme Jesús es féu batejar per Joan. S'esdevingué una epifania trinitària perquè coneguem Jesús: la veu del Pare i la davallada d'un colom —l'Esperit— sobre Jesús.

Jesús és el Fill de Déu que el Pare dóna per a la salvació del món. Manifesta el capteniment diví envers la humanitat, que no és pas el d'un assistent social que fa favors als altres en els problemes que passen.

Baptisme de Jesús (1402-12). Ramon de Mur

Agenda

Lit. hores: Setmana I

14 dilluns

—Sant Joan de Ribera
—Sant Malaquies
He 1,1-6/Salm 96/Mc 1,14-20

15 dimarts

—Sant Pau ermità
—Sant Miquees
—Sant Maure
—Santa Secundina
He 2,5-12/Salm 8/Mc 1,21b-28

16 dimecres

—Sant Fulgenci
He 2,14-18/Salm 104/Mc 1,29-39

17 dijous

—Sant Antoni Abat
He 3,7-14/Salm 94/Mc 1,40-45

18 divendres

—Sant Jaume Hilari
—Inici Octavari de pregària per la unitat dels cristians
He 4,1-5.11/Salm 77/Mc 2,1-12

19 dissabte

—Sant Marius
—Santa Pia
—Beat Manuel Spínola
He 4,12-16/Salm 18/Mc 2,13-17

20 diumenge II de durant l'any / Cicle C

—Sant Fabià
—Sant Sebastià
Is 62,1-5/Salm 95/1Co 12,4-11/Jn 2,1-11

No a la temptació del desànim: el temps de l'Església no ha passat

Síntesi de la carta pastoral del senyor bisbe «Aixeca't i camina (Jn 5,8)» - (III)

El senyor bisbe, en la seva carta, fa una crida a no deixar-se derrotar pel desànim: «Jesús ens convida avui a aixecar-nos. La confiança en el Senyor ens farà ser capaços de fer-ho, de tornar a posar-nos drets, de no abatre'ns ni caure en el desànim dels qui pensen i viuen que no hi ha res a fer; dels qui pensen que el temps de l'Església ja ha passat i que el món va per altres camins. Aquestes i altres actituds no tenen res a veure amb l'esperança cristiana que neix de Jesús, que va dir: "En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món" (Jn 16,33) [...].

»No hi ha cap altre salvador ni cap altra salvació que no sigui Crist i el seu amor redemptor. Ell és la realitat sempre nova. Això és el que ens demana Jesús, a nosaltres, en ple segle XXI, en aquesta nostra Església, que s'endinsa en la història amb més de mil cinc-cents anys. El Senyor ens demana que ens aixequem, és a dir, que, confiant en ell, siguem capaços de tornar a enlairar en el nostre món l'amor i l'esperança que mai no moren, que només trobem en Jesús.»

Assumir la història

En emprendre el Sínode, «se'ns demana de carregar amb humilitat i sense cap vergonya la nostra "llitera"; que, a més, és assumir tota la nostra història, tant personal com eclesial. La mirada al que hem viscut, al que ha viscut la nostra Església, ha de ser feta fonamentalment amb agraïment. Si nosaltres tenim la fe en Crist que ens fa capaços d'aixe-

car-nos per a posar-nos en camí, és perquè molts, abans de nosaltres, han cregut en ell i han maldat per fer de la seva vida expressió del que habitava en el seu cor: l'amor a Déu i la lluita per estimar els germans. Uns fa temps que ens han deixat, altres més recentment. Rostres concrets que poso en el meu cor i dono gràcies a Déu pel seu lliurament a Crist i a la seva Església. Penso en bisbes, sacerdots i diaques, i una multitud de religiosos i laics.

»M'agrada de repetir que no és pas una cosa petita que la nostra Església de Vic s'hagi mantingut sempre fidel a la fe cristiana en l'Església catòlica, en comunió amb l'Església de Roma, i el seu pastor, el Sant Pare [...].

»Alhora "carregar la llitera" significa fer nostres els fracassos i els errors, tant els propis com els dels qui ens han precedit. No és qüestió de condemnar, ni de rebutjar els germans que han fet altres coses que, des de la mirada nostra, no són correctes ni adients.»

Cal mirar amb agraïment el passat però assumir també els fracassos

50 anys del temple parroquial de la Sagrada Família d'Igualada

Redacció

L'església parroquial de la Sagrada Família d'Igualada és un dels exemples més significatius d'arquitectura religiosa contemporània de la nostra diòcesi. Aquest cap de setmana celebra els seus cinquanta anys: el temple fou benèït pel bisbe Ramon Masnou el 12 de gener de 1969; el dia abans Mn. Genís Padrós, arxiprest de Santa Maria, havia consagrat l'altar.

La nova parròquia, la tercera de la ciutat, fou erigida el 2 de desembre de 1954, atenent al creixement d'Igualada cap al nord. Utilitzà durant anys, de manera provisional, l'església del convent de les Carmelites de l'avinguda Barcelona (ara desapareguda).

El projecte fou realitzat per l'equip d'arquitectes de Josep Maria Martorell, Oriol Bohigas i David Mackay, dirigint les obres aquest últim; esdevingué el principal edifici d'arquitectura contemporània de la ciutat. El rector que tirà endavant les obres fou Mn. Lluís Toneu, recolzat per una junta d'obres.

Aquest equip és el creador, a començament dels anys seixanta del segle passat, de l'anomenada Escola de Barcelona. El grup MBM s'inspirà en el neorealisme italià, que triomfava a nivell internacional i en els aires renovadors de l'Església, amb el papa Joan XXIII i el Concili Vaticà II. Altres obres religioses del grup foren la parròquia del Crist Redemptor de

Gràcia i la parròquia de Sant Sebastià de Verдум (Barcelona). El plantejament arquitectònic, paral·lel als nous aires socials i eclesials del moment, era profundament reflexiu i es basava en l'austeritat formal i decorativa, la utilització dels materials estrictament necessaris i propers i l'absència de falsejaments i recobriments.

Les idees bàsiques de l'Escola de Barcelona estan expressades en l'edifici igualadí. Fou un moviment fonamentalment realista, intentant de crear una visió crítica de l'ambient sociopolític en què es movien; i a partir d'uns replantejaments formals de l'obra buscaven trencar amb els codis del moment. Utilitzen, doncs, els materials que tenen a l'abast, com ara la uralita, el totxo vist o el formigó.

L'ideal cooperativista

Un altra efemèride. Els pisos del «grup Sagrada Família», de la cooperativa de Sant Bartomeu, situats a l'avinguda de Barcelona, foren una iniciativa de Mn. Josep Còdol davant l'escassetat d'habitatge que sofria Igualada. Fou un exemple de cooperatives d'habitatges que s'estengué en altres llocs de la diòcesi. A través dels cercles d'Acció Catòlica i dels Cursets de Cristiandat es va promoure aquest ideal cooperativista que va donar lloc als pisos de l'avinguda de Barcelona i als de la Mare de Déu de Lurdes de Santa Margarida de Montbui. Ambdós foren benèïts el 12 de gener de 1969.

El dret a servir-se dels animals no ho justifica tot

El Catecisme de l'Església catòlica condemna el sofriment dels animals

(Prové de la pàgina 1.)

Tot i això, mai la Bíblia no aprova el maltracte animal: «el just té cura de la vida de l'animal domèstic, el malvat no-més té entranyes de crueltat» (Proverbis 12,10).

Jesucrist digué: «No es venen dos ocells per pocs diners? Doncs ni un de sol no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells us té comptats. Per tant, no tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells» (Mateu 10,29-31). Per tant, el Pare té cura dels ocells però marca una diferència amb l'ésser humà.

Per últim, l'Escriptura també afirma que en el futur es restabliran les relacions d'harmonia amb els animals, trencades pel pecat i pel mal: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit; menjaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà. La vaca i l'óssa pasturaran juntes, jauran plegades les seves cries. El lleó menjarà palla com el bou, l'infant de llet jugarà vora el cau de l'escurçó, el nen ficarà la mà a l'amagatall de la serp» (Isaïes 11,6-8).

El Magisteri de l'Església assenyala que l'animal no és persona, a diferència dels éssers humans, que tenen capacitat de posseir-se i de donar-se als altres. Els animals són criatures de Déu i els homes els deuen estima, i recorda que alguns sants, com Francesc d'Assís o Felip Neri, els apreciaven.

I en els punts 2417 i 2418 s'afirma: «és legítim servir-se dels

animals per a l'aliment i la confecció de vestits. Hom els pot domesticar perquè ajudin l'home en els seus treballs i en els seus ocis. Els experiments mèdics i científics en animals són pràctiques moralment acceptables, si es mantenen en límits raonables i contribueixen a tenir cura o salvar vides humanes.

»És contrari a la dignitat humana fer patir inútilment els animals i sacrificar sense necessitat les seves vides. És també indigne invertir-hi sumes que haurien de posar remei més aviat la misèria dels homes. Hom pot estimar els animals, però no es pot desviar cap a ells l'afecte degut únicament als éssers humans».

Són unes consideracions de caràcter general, però hi ha moltes qüestions obertes: el dret a servir-se dels animals no ho justifica tot, i encara menys el maltracte.

Trobada anual de la Renovació Carismàtica a Catalunya

Dies 19 i 20 de gener.

Lloc: Martí Codolar, av. Cardenal Vidal i Barraquer, 15.

Predicador: fra Gonzalo, OFM Conv.

Lema: «Qui ens podrà separar de l'amor de Crist? (Rm 8,35a)».

Hi sou tots convidats!

Informació: Mariona, 649118165 i www.renovacio.cat.

«Actua sempre amb tota justícia»

Octavari de pregària per la unitat dels cristians

Almenys un cop l'any, els cristians són convidats a pregar per la seva unitat. Les congregacions i parròquies de tot el món organitzen intercanvis de predicadors o celebracions i cultes ecumènics especials.

L'esdeveniment en el qual té el seu origen aquesta experiència única és l'octavari de pregària per la unitat dels cristians.

Aquesta setmana de pregària se celebra tradicionalment del 18 al 25 de gener, entre les festes de la confessió de sant Pere i la de la conversió de sant Pau.

El lema d'enguany és la frase del Deuteronomi: «Actua sempre amb tota justícia.»

Per a preparar aquesta celebració anual, els associats ecumènics d'una regió en particular, enguany Indonèsia, són convidats cada any a elaborar un text litúrgic de base sobre un tema bíblic.

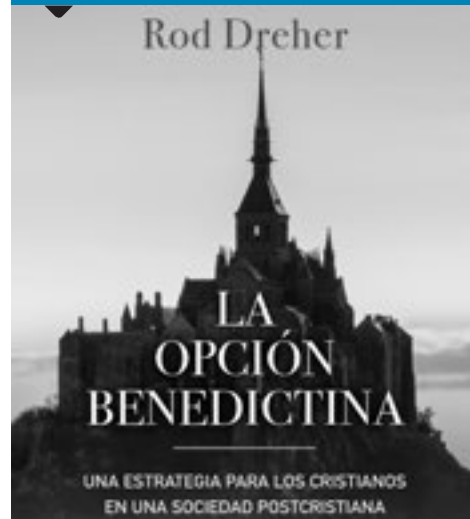
Amb una població de 265 milions, de la qual el 86% es considera musulmana, Indonèsia és ben coneguda com el país amb més població musulmana del món. No obstant això, un 10% dels habitants d'Indonèsia són cristians de diferents tradicions. En termes tant de població com de la seva vasta extensió territorial, Indonèsia és el país més gran del Sud-est Asiàtic. Té més de 17.000 illes, 1.340 grups ètnics diferents i més de 740 llengües locals i, en canvi, està unit en la seva pluralitat per una llengua nacional, l'indonesi (Bahasa Indonèsia).

El llibre

La opción benedictina

Rod Dreher

Ediciones Encuentro. 312 pàgines

En un món com l'actual, que seria semblant a aquell que va veure la fi de l'Imperi romà amb l'arribada dels bàrbars, és necessari actuar de la mateixa manera que ho va fer en el seu moment sant Benet de Núrsia en allunyar-se de Roma i dedicar-se, en paraules del filòsof Alasdair MacIntyre, «a la construcció de noves formes de comunitat dins les quals poguéssim continuar la vida moral, de tal manera que la moralitat i civilització sobrevisquessin a les èpoques de barbàrie i foscor que s'acostaven».

Aquesta és la tesi central de la present obra, un dels textos que han suscitat més polèmica en l'última dècada als Estats Units i posteriorment en altres països d'Europa i que, donada la seva audaç proposta, generarà també un ampli debat entre els lectors de parla hispana.

Glossa

Hi ha futur sense joves?

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'hivern demogràfic, tantes vegades anunciat, és una realitat entre nosaltres. La baixa natalitat, amb tendència creixent des de fa massa anys, parla d'un país en envelliment progressiu. La taxa de naixements per dona és a Catalunya de 1,39 fills, cinc centèsimes més que a Espanya. Aquesta dada inclou tots els naixements, també els nascuts d'immigrants entre nosaltres; i és lluny del que és considerat necessari perquè cada generació pugui reemplaçar l'anterior, 2'1 fills per dona.

Avancem vers una societat envellida, amb més avis que no pas nens. I això no parla de futur, més aviat ens porta vers un horitzó tancat, que duu a les dificultats per a reeixir en l'atenció a les persones de més edat i en l'empenta per a afrontar els reptes que sempre comporta l'esdevenidor. No oblidem mai que la més gran riquesa d'un poble són els seus fills. Ens han fet pensar que la població és causa d'empobriment; però veiem que la riquesa sense fills és enganyosa. L'experiència de silenci d'aquells pobles que resten sense nens que van a l'escola i juguen pel carrer no parla solament del present, sinó, encara més, del futur: un país sense fills.

Els condicionaments socials no sempre ajuden les famí-

lies a afrontar el repte de la fecunditat amb generositat. Hi ha una realitat xocant: «No pot ser que es tinguin més avantatges amb el carnet del Club Súper 3 que no pas amb el carnet de família nombrosa» (Carles Mundó, *La Vanguardia*, opinió, 20-12-18). El món polític, tan posat en el futur, moltes vegades oblida el present. El suport a la natalitat i, en concret, a les famílies nombroses és una de les mesures necessàries; evidentment, entre altres que portin a posar les persones i les famílies en el centre de l'atenció dels servidors públics.

Com a bisbe, que estima aquesta terra i la seva gent i que sap de la importància de les famílies i la seva generositat, com a comunitat de vida i d'amor, faig una crida a la fecunditat en l'amor matrimonial. No tingueu por a la vida nova dels vostres fills! Ells sempre són el do més gran del vostre matrimoni. La nostra Església i la nostra terra, sense els vostres fills, serà mancada d'esperança. No tingueu por del futur. Tingueu una mirada encoratjadora. El Senyor acompanya sempre el món i la història. Mai no ens abandona! El «sí» a la fe cristiana és un «sí» a la vida. I el «sí» a la vida és un «sí» al futur, a l'esperança, a la nostra terra i a la nostra cultura.

